

Ekho ja Narkissos

Nymfi Ekho istui yksin kukkulan rinteellä lähellä Ateenaa. Hän heitti päänsä takakenoon ja sulki silmänsä, lauha tuulenhenkäys hyväili hänen poskeaan ja lämmin kevätaurinko leikki hänen kasvoillaan. Hänen kultaiset hiuksensa leyhyivät pehmeästi pitkin selkää.

Hetken kuluttua hän kumartui eteenpäin kietoen käsivartensa polvien ympärille ja katseli pientä metsää alapuolellaan. Sitä kohti viettävällä kivikkorinteellä asusti parvi harjalintuja, jotka lyhyellä kaarevalla nokallaan etsivät muurahaisia kuivasta hiekkamaasta kivien lomasta. Lintujen vaalean pähkinänruskea väri erottui jyrkästi puiden vihreyttä vasten ja niiden rintahöyhenten mustat kärjet kiiltelivät pään kohotessa ja laskiessa.

Kun Ekho nousi seisomaan, linnut lehahtivat siivilleen ja laskeutuivat taas jonkin matkan päähän. Ekho katsoi niitä hetkisen ja asteli sitten puiden varjoon. Pian hän kuuli lähistöltä ääniä. Puhujat olivat mies ja tyttö, ja nymfi päätti katsoa keitä nämä olivat näyttäytymättä itse heille. Hän arveli että kysymyksessä oli hellä tapaaminen, ja koska rakkaus ei koskaan ollut kaukana hänen omista ajatuksistaan, hänellä oli vastustamaton halu nähdä kuka tyttö oli.

Ekho liikkui äänettömästi ja kurkisti pensaiden takaa pieneen painanteeseen. Aivan kuten hän oli arvellutkin, siellä istui eräs hänen tuntemansa nymfi. Mutta nähdessään kuka piti käsivarttaan nymfin ympärillä Ekho haukkoi pelästyneenä henkeään, sillä hän tunsu miehen ylijumala Zeuksi. Ekho peräytyi hitaasti peloissaan siitä mitä Zeus saattaisi hänelle tehdä, jos havaitsisi hänen vakoilevan. Päästyään turvallisen välimatkan päähän Ekho jatkoi taas kuljeskeluaan hyvin huojentuneena.

Metsässä oli harvoin ketään muita kuin nymfejä, mutta nyt Ekhoa vastaan tuli kookas kaunis nainen, jolla oli yllään purppuraviitta, ja Ekhon sydän alkoi taas jyskyttää pelosta, sillä hän tunsu myös tulijan. Tämä oli Hera, taivaan kuningatari ja Zeun vaimo. Heran kasvojen ilme osoitti, että hän ei suinkaan ollut hyvillään.

”Kerrohan minulle”, Hera sanoi, ”oletko nähnyt mieheni kulkevan tästä? Hän ei ehkä ollut yksin. Uskon hänen olevan lähistöllä ja minun on löydettävä hänet nopeasti.”

”Mistä minä tunnen hänet, jos näen hänet”, Ekho kysyi. Tietysti hän tiesi vastauksen, mutta häntä hirvitti joutua

sekaantumaan Zeun ja Heran väliseen kiistaan. Näiden kiihkeät riidat tiedettiin hyvin. Viisaat pysyivät niiden aikana syrjässä.

Hera katseli tyttöä tarkkaan epäillen, että tämä ei ollut niin yksinkertainen kuin teeskenteli. ”Mutta minun miehenihän on Zeus”, jumalatar sanoi.

”Luulisin tuntevani hänet nyt kun tiedän kuka *sinä* olet”, Ekho sanoi, ”mutta minä olen kuljeskellut metsässä koko aamun eikä täällä ole ketään muita kuin minä.”

Hera vakuuttui vihdoin asiasta. Hän kääntyi ja poistui samaan suuntaan mistä oli tullutkin. Olympokselle palattuuaan hän kuitenkin katsoi alas ja näki Zeun ja nymfin tulevan metsästä toistensa käsipuolella.

Jumalattaren kauniit kasvot vääristyivät rai-vosta. Ekho oli pettänyt häntä. Niin Hera langetti hirveän kirouksen, joka esti Ekhoa puhumasta ja laulamasta, mitä hän niin mielellään teki. Siitä alkaen Ekho saattoi vain toistaa muiden hänelle juuri lausumia sanoja.

Samassa osassa maata asusti siihen aikaan nuori Narkissos, joka oli joenjumalan ja nymfin poika. Hän oli hyvännäköinen nuori mies, niin komea, että jokainen tyttö hänet nähdessään rakastui häneen. Hänen äitinsä oli kuitenkin turmellut Narkissoksen. Äiti oli sanonut pojalleen yhtenäin, että tämä oli aivan liian komea tuhlaamaan aikaansa paikallisten tyttöjen kanssa, ja poika uskoi häntä. Narkissoksen turhamaisuus lisääntyi päivä päivältä.

Pian ystävät eivät enää voineet sietää hänen omahyväisyyttään vaan yksi kerrallaan hylkäsivät hänet. Narkissos oli kuitenkin täysin tyytyväinen omaan seuraansa. Eräänä päivänä hän kuljeskeli metsässä, missä Ekho oli kohdannut Heran. Nytkin Ekho oli siellä, murheellisena ja yksinäisenä, sillä hän pysytteli nykyisin omissa oloissaan kun ei voinut puhua toisten kanssa. Hän näki Narkissoksen seisovan auringon valokeilassa puiden alla ja tiesi heti paikalla, että tuo mies oli hänen elämänsä rakkaus. Hän meni Narkissoksen luo, mutta tämä viittasi häntä poistumaan.

”Jätä minut rauhaan, tyttö”, hän sanoi halveksivasti. ”Etkö käsitä että häiritset minua?”

”. . . häiritset minua”, Ekho vastasi.

”*Minäkö* muka häiritset sinua? Nyt puhut järjettömiä.”

”. . . puhut järjettömiä”, Ekho vastasi.

”Teidän nymfien olisi aika oppia suhtautumaan toisiin kunnioittavammin.”

”. . . kunnioittavammin”, Ekho vastasi avuttomana.

”Se meni paremmin”, Narkissos sanoi. ”Mutta kaikki te tytöt olette samanlaisia. Te ette halua muuta kuin rakastaa minua.”

”. . . rakastaa minua”, Ekho vastasi.

”Aivan niin kuten arvelinkin. Olet samanlainen kuin muutkin. Nyt sanon sinulle hyvästi”, Narkissos sanoi, kääntyi ja asteli tiehensä.

”. . . hyvästi”, Ekho vastasi avuttomana.

Narkissos kulki metsän läpi saapuen aukiolle, jolla solisi lähde. Lähellä oli koristeellisia altaita, joissa vesi oli yhtä tyyntä ja kirkasta kuin peilin pinta. Narkissos oli janoissaan ja hän kumartui juomaan tällaisesta lammikosta. Hän kopristi kätensä maljaksi ja kumartui eteenpäin, mutta pysähtyikin tuijottamaan hämmästyneenä veteen. Sieltä näet katselivat häntä kohti kauneimmat kasvot mitä hän koskaan oli nähnyt. Hän ei aavistanut, että kysymyksessä oli hänen oma peilikuvansa. Hänen sydämensä jyskytti ja hän tiesi, että oli ollut oikeassa odottaessaan jotakuta joka olisi hänen itsensä arvoinen, ennen kuin rakastuisi.

Hän oli siinä kumarassa pitkän aikaa vain peilikuvaansa tuijottaen ja joutui hetki hetkeltä yhä enemmän sen lumoihin. Sitten hän puhui ja yllättyi kun ei kuullut vastausta, vaikka muukalaisen huulet olivat liikkuneet. Hän kumartui vielä alemmaksi suudellakseen noita huulia jotka liikkuivat mutta joilta ei tullut äännähdystäkään, ja äkkiä kauniit kasvot särkyivät.

Narkissos pysyi liikkumatta. Jonkin ajan kuluttua veden pinta tyyntyi ja kasvot tulivat jälleen näkyviin. Hän kumartui uudelleen suutelemaan niitä, mutta taas kävi samoin. Silti hän yritti yhä uudelleen ja huudahti pahoillaan, kun kasvot katosivat kolmannen kerran.

”Sinä olet hylännyt minut!” hän huusi. ”En voi elää ilman sinua!” Niin sanoen hän veti esiin tikarinsa ja työnsi sen terävän kärjen rintaansa. ”Jää hyvästi, rakkaani”, hän sanoi kaatuessaan, ja kaiku vastasi kaukaa puiden lomasta:

”. . . rakkaani!”

Narkissos oli kuollut. Vaikka hän olikin ollut turhamainen ja itsekäs, hän oli ollut todella komea mies, joten jumalat olivat pahoillaan nähdessään, että hän oli iäksi mennyt. Siihen paikkaan, missä hänen verensä oli imeytynyt maahan, ilmestyi uusi kukka, jolla oli valkoiset terälehdet ja helakanoranssi keskusta. Tuo pitkässä varressa riippuva kukka keinui kevyessä tuulella, joka sai lammikon vedenpinnan väreilemään, ja vielä nykyisinkin kukkaa sanotaan narsissiksi.